"ఏం చేస్తా వేమిటి?"

"తన్నుతాను!"అంది గడ్డంపట్టుకుని నవ్వుతూ.

సారీ, సుగుణ్! ఈ ఒక్క సిగరెట్టు కాల్చనీ! తరవాత ఎక్కువగా కాల్చనులే!

రెండు దమ్ములు లాగేటప్పటికి విసు గనిపించి సిగరెట్టు రైలు కిటికీలోంచి పారేశాను.

పది సంవత్సరాలలో జీవితంలో ఎంత మార్పు!

సుగుణ నన్నూ, నా ఆలోచనలనీ, నా జీవితాన్నీ ఒక దారిలోనికి లాగి, ఆ దారిని పూలతో పరిచింది.

ఎక్కడో తినడం, ఎప్పుడో రూముకి రావడం, విచ్చలవిడి జీవితం. ఎప్పుడు తిన్నావని, ఎక్కడికి కెళ్ళావని ఎవ్వరూ

ఏం చేస్తుంది? ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది ఏం కథ వ్రాయాలా అని.

సుగుణ మంచి రచయిత్రి. ఆంధ్ర దేశంలో పేరున్న రచయిత్రి.

"అబ్బ! మీరు మరీను! ఇరవై రోజుల ఎడబాటుకేనా అంత దిగులు!" అన్నది సుగుణ.

"నీకేం? హాయిగా కథలు వ్రాస్తూ గడిపేస్తావు. నేనే ఇల్లు దొరికేదాకా హోటలు కూడు తింటూ, ఆ ఆఫీసులో చస్తూ బ్రతకాలి" అన్నాను.

"ఓ ఇరవై రోజులలో ఏదో ఒక ఇల్లు దొరక్క పోతుందా?

ఇల్లు ఎలా ఉన్నా తీసుకోండి ప్రస్తుతానికి. తరవాత కావాలంటే మంచి ఇల్లు చూసుకోవచ్చు."

"నీ ఎక్స్‌ప్రెషన్ లేకపోతే అవ్యా యాల్ని ఎదిరించలేను!"

"అప్పటికి పెద్ద నా కథల్ని చదివి ఎక్స్‌పైర్ అయిపోతున్నా!"

"— —"

"అయితే నా కథలు మీరు చదువరూ! ఆంధ్రదేశం అంతా మెచ్చుకున్న కథలు అసలు చదవనన్నా చదివారా!" నేమో.

"షోర్!"

సుగుణ నవ్వింది.

"సుగుణా!"

"ఊఁ!"

"అక్కడ ఇళ్ళు కష్టంట! అంత దాకా నాకు కథలే గతి!"

"ఊఁ. ఎవడి క్కావాలి ఇవి! మీ

"శ్రీమాన్ రాజాగారుకూడా సాహిత్యం గురించి మాట్లాడుతున్నారే!" అంటుంది. నేను కోపగించుకుంటాను.

"లే, అమ్మా! నీ కిష్టమైన కూర చేశాను. తిని అలక తీర్చుకో!" అంటుంది. ఆ రోజంతా ఏడిపిస్తుంది.

నా భార్య సుగుణ గొప్ప రచయిత్రి. ఆ రచనలే నన్నూ, ఆమెనీ ఒకటి చేశాయి అసలు. అప్పుడు వాళ్ళింటికి అనుకుని ఉన్న వాటాలోనే నేనూ, నా రూమ్ మేటు జాన్ ఉండేవాళ్ళం. ఆ అమ్మాయి కథలు రాస్తుందని జాన్ ఎన్నిసార్లో చెప్పాడు. కాని, నేను పట్టించుకోలేదు.

"నీ తోబాటు ప్రతి రోజూ ఆ బస్సు ఎక్కుతుంది. అబ్జర్వ్ చెయ్యలేదా?"

[illegible]

అడగని స్వేచ్ఛా జీవితం. ఈ అనుబంధాలని, 'బ్రైన్'ని అసహ్యించుకున్న బ్రతుకు నా కళ్ళముందు కనిపిస్తోంది.

మగవాడి జీవితాన్ని ఆడది సమస్యల మయం చేస్తుందనుకున్న ఆ అభిప్రాయాలని — సుగుణ ఒక వెల్లువలా వచ్చి తుడిచి వేసింది. ఇప్పు డనుకుంటాను— సుగుణ లాంటి ఆడది లేకపోతే బ్రతకడం మగవాడికి వృథా అని.

భానుమతి ఒకప్పుడు నన్ను మోసం చేసిం దనుకున్నాను. డబ్బుకోసం, హోదాకోసం, సంఘంలో ఒక స్థానం కోసం మాత్రమే ఆడది మగవాడిని ఆశ్రయిస్తుందని, పెళ్ళికి అంతకంటే విలువైన అర్థం ఏమీ లేదని అనుకున్న రోజులు అన్నీ నాకు గుర్తుకు వస్తున్నాయి.

ఏం చేస్తుందో?

దిగులుగా సుగుణ నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి పడుకున్నాను.

"ఏమిటమ్మా! మరీ కుర్రాడిలా అంత బాధ!" నా జుట్టు నిమురుతూంది.

"సుగుణ్!"

"ఊఁ!"

"ఏం లేదులే!"

"చెప్పు!"

"నువ్వు నవ్వుతావు!"

"ఊహూఁ. చెప్పు!"

"... ..."

"చెప్పమంటే!"

"నన్నెందుకు ఇంత పనికిరాని వెధవగా తయారుచేశావు?"

చిలిపిగా నవ్వి ముద్దు పెట్టుకుంది.

"యూనియన్ [illegible] లా మాట్లాడేది?"

కుంటేనా!" నా గుండెలో తల దాచుకుంది సుగుణ.

ఇంకా దగ్గరికి తీసుకుని వీపు నిమురుతూ ...

తల గట్టిగా విదిలించి మళ్ళీ సిగరెట్టు వెలిగించాను.

ఎక్కడో రాలిపోయే చరిత్రహీనుడిని ఆడది చరిత్రవంతుడిని చేస్తుంది కొన్ని మార్లు. సుగుణకి తెలియకుండా సుగుణ కథలు, నవలలు చదివాను. ఎప్పుడూ ఎదురుగా బాగున్నాయని మెచ్చుకోలేదు. ఛ! ఎందు కిలా చేశాను? అంతమంచి సాహిత్యాన్ని, మనుషుల మన స్తత్వాల లోని బలహీనతల్ని దర్పణం పట్టి చూపించిన రచనల్ని ఎవ్వరుమాత్రం మెచ్చుకోరు? ఎన్ని బహుమతులు! ఈ మారు చెప్పాలి సుగుణతో అవన్నీ ఎంతో బాగున్నాయని. నవ్వుతుంది. ఆట పట్టిస్తుంది.

"ఎవరు?"

"పక్క ఇంటి సుగుణ. రచయిత్రి."

"అలాగా!"

"అదేమిట్రా అంత నిర్వికారం?"

"ఏం చెయ్యమంటావు? లేచి గంతులెయ్యమంటావా?"

"అది కాదురా. నాకు రచయితలంటే ఇష్టం!"

"అయితే, ఇంకేం? పెళ్ళి చేసుకో!"

"ఇడియట్!" జాన్ కోపంగా లేచిపోయాడు.

ఇంకో రోజు—

"మీ కులమేట!" అన్నాడు.

"చూడు, జాన్! నేను కథలు చదవను. అందువల్ల రచనలు చేసేవాళ్ళ మీద నా కో ప్రత్యేక దృష్టి లేదు. ఇక పోతే నేను పెళ్ళి చేసుకో దలచుకోలేదు.

అందువల్ల ఆడవాళ్ళ మీద కోరికా, అలాంటి దృష్టి లేవు."

"అందం చూసి ఆనందించడానికేం!"

"ఆ పనేదో నువ్వొకడివి చేస్తున్నావుగా! నన్నెందుకు వేపుకుతింటావు?"

"నువ్వో రాయివి, బ్రదర్! ఎవరో ఆడది ఏదో ..."

"జాన్!" అన్నాను కోపంగా.

"సారీ, గురూ!"

భానుమతిమాత్రం ఏం చేసింది? ఆమెకి కావలసిన జీవితం ఆమె ఎన్నుకుంది. అది మోసం చెయ్యడం ఎలా అవుతుంది? ఆశలు పెంచుకోవడం, అతిగా ఊహించుకోవడం, దెబ్బతినడం మగవాడికి మామూలేగా! చరిత్రలో ప్రేమ అనేదాన్ని వెలికి తీసి చూస్తే, ప్రతి మగవాడూ ఎంత పెద్ద [illegible] తెలుస్తుంది. అందులో నేనొకడిని. భానుమతి ప్లెయిన్‌గా చెప్పింది 'సారీ!' అని. ఆమె తప్పు ఏముంది?

కాని .. కాని, ఆమె నన్ను కొన్నేళ్ళు నమ్మించింది. నా జీవితంలో భాగస్వామిగా ఇంకో స్త్రీని నేను ఊహించలేనంతగా నా ఆలోచనలని ప్రభావితం చేసింది భానుమతి. అంత ఊహించుకుని, అంతగా కావాలనుకుని, ఒక్కసారిగా అన్ని తెంచుకుని ఆలోచనా విధానాన్ని మార్చుకోవాలంటే ఎంత కష్టం! [illegible]

భానుమతి అన్నయ్య నాకు [illegible] కాలేజీలో క్లాసుమేటు. తీరిక దొరికినప్పుడల్లా వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాడిని. అలా అయింది భానుమతి పరిచయం. భానుమతి, ఆమె అన్నయ్య శేఖర్, వాళ్ళమ్మగారు, నాన్నగారు, భానుమతి చెల్లాయిలు— వాళ్ళంతా ఒక విడదీయరాని బంధమైపోతారని అనుకున్నాను. అందుకు వాళ్ళే ప్రోత్సహించారు. ఒక్క రోజు అక్కడికి వెళ్ళకపోతే, ఏ ఒక్క సినిమాకైనా వాళ్ళింట్లో తెలియకుండాపోతే ఎంతో కోపగించుకునేవాళ్ళు. పెళ్ళిళ్ళ గురించి, కుటుంబం గురించి, ప్రేమగురించి, సినిమాల గురించి ప్రతి రోజూ ఓ గంటసేపు చర్చ జరుగుతుండేది. భాను నాన్నగారు నాతో రాజకీయాలు మాట్లాడేవారు. ఆదివారాలు, సెలవులు అక్కడే భోజనం. అది నా ఇల్లే అయిపోయింది భాను నాదే అవుతుందని ఎంతో ఆశపడ్డాను. భాను ఎంతో ప్రోత్సహించింది.

"ఇంట్లో ఒప్పుకోకపోతే?"

"ఎందుకు ఒప్పుకోరు? నాన్నగారికి నేనంటే ప్రాణం. నా మాట కాదనరు."

"పోనీ ఏదో కారణం వల్ల ఒప్పుకోరనుకో."

"ఎందు కంత విరాళి? వాళ్ళు ఒప్పుకోకపోయినా పెళ్ళి జరుగుతుంది!"

"భామా! మనం రిజిస్టర్డ్ మారేజి చేసుకుందాం అంతగా అయితే! సరేనా?"

"ఊఁ!" తల ఊపింది.

సంతోషంతో ఊగిపోయాను.

ఎన్నోసార్లో ఇలాగే ఒప్పుకుంది. ఎన్నో సినిమాలకి వచ్చింది. ఎన్నిసార్లో ఇద్దరమే వాకింగ్‌కి వెళ్ళాం. మా ఇద్దరిని ఒకటి చెయ్యాలన్న ఆలోచన వాళ్ళ అమ్మా, నాన్నలకి కూడా ఉందని నాకు తెలుసు. అందుకే వాళ్ళు అభ్యంతర పెట్టేవాళ్ళు కాదని తెలుసు.

నాకు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది ఇంకో ఊరికి, దూరంగా. అయిష్టంగా వెళ్ళాలి. [illegible] ఎడబాటు వల్ల [illegible] తప్పితే ఇంకేమీ లేదు. ఏ రోజుకైనా భాను నాది. ఉత్తరాలు వ్రాశాను, ఒకటి రెండు మార్లు, భాను నాన్నగారి పేరిట. ఒక్క సంవత్సరం గడిచిపోయింది. సంవత్సరంలో ఒకటి రెండు మార్లు, సెలవు [illegible]కుని చూసేవాడిని. వెళితే ఏం ఒరుగుతుంది? అక్కడే దిగాలి. ఏమను కుంటారు? భామకోసం వచ్చాడని, కక్కుర్తిపడి వచ్చాడనుకుంటారేమో? వెళ్ళకపోతే భాను బాధపడుతుందేమో? ఎందుకు బాధపడుతుంది? భాను చిన్న పిల్ల కాదు. ప్రపంచం తెలిసిన యువతి. కొన్నాళ్ళలో శాశ్వతంగా ఒకటి కాబోతున్నప్పుడు మధ్య మధ్యలో [illegible] నేను వెళ్ళడం ఆమెకే కష్టం [illegible] ఎలా ఉండదూ? కలిసి ఫోటో తీయించుకుందామని అన్నప్పుడు భామ నవ్వింది ఒక సారి. "నేనే ఉన్నప్పుడు నా ఫోటోలేక పోతేనేం?" [illegible] అలాంటి భామకి నేను వెళ్ళడం [illegible] ఆ ఇంటిలో నాకు ఎంత చనువు ఉన్నా, వాళ్ళు ఏమీ అనుకోకపోయినా వేరే ఊరు నుండి ఏ పనీ లేకుండా అదేపనిగా వెళ్ళి వాళ్ళింట్లో ఉండటం, భానుతో చనువుగా మాట్లాడటం — ఇదంతా [illegible]గా ఉంటుంది.

ఒక్క సంవత్సరం తరవాత స్నేహితుడి పెళ్ళి అని వెళ్ళాను అక్కడికి. భాను ఇంటికి వెళ్ళి అక్కడ రెండు రోజులు ఉన్నాను. ఈ మారు ఏదో ఒకటి తేల్చేయాలి [illegible]. కాని, ఒక్క సంవత్సరం నా ఆలోచన్ని మార్చకపోయినా భాను ఆలోచనని, జీవితం పట్ల ఆమె చేసుకున్న [illegible] మార్చివేస్తుందని ఎలా [illegible]?

"పెళ్ళి [illegible], [illegible] లేదు. ఈ సాకుతో నిన్ను చూడటానికి వచ్చాను" అన్నాను భాను ఒంటరిగా కనిపించగానే.

"[illegible] వచ్చి పోయావు!" అన్నది భానుమతి.

ఇలాంటి సందర్భంలో ఏం మాట్లాడాలో, ఎలా ఓదార్చాలో కూడా నాకు తెలియదు.

"నా జీవితంలో భాను ఎప్పుడో వచ్చిపోయింది. ఇక నా ఏం చూస్తారు!" అన్నది మళ్ళీ.

"అదికాదు, భామా. నువ్వేదో ఊహించుకుని మాట్లాడితే ఎలా? ఇన్నాళ్ళా నే నెందుకు రాలేదంటే ..."

భాను లోపలికి వెళ్ళిపోయింది నా మాట వినిపించుకోకుండా.

నేను [illegible] పోయాను.

తరవాత ఉన్న రెండు రోజులూ భానుమతి నాకు ఏ అవకాశం ఇవ్వలేదు మాట్లాడటానికి.

ఊరికి వెళ్ళిన తరవాత వాళ్ళ నాన్నగారికి ఉత్తరం వ్రాశాను — భాను, నేను పెళ్ళి చేసుకుందామని నిర్ణయించుకున్నట్లు, దయచేసి ఒప్పుకుని ఆశీర్వదించమని.

భానుమతికి నేను కావాలి, త్వరలో మేము ఒకటి కావాలి. అందుకే అలా ప్రవర్తించిందనుకున్నాను. అప్పుడు. నేను చేసింది ఎంత తప్పో ఇప్పుడు అర్థం అవుతోంది. ఇన్నాళ్ళా నేనూ వెళ్ళక, ఉత్తరాలూ వ్రాయక — అంతా నమ్మించి నేను మోసగాడినని, ఉత్త కబుర్లేనని అనుకుని ఉంటుంది. అలా ఆమె అనుకోవడంలో అర్థం ఉంది.

భాను నాన్నగారు ఉత్తరం వ్రాశారు.

"నువ్వు వ్రాసిన ఉత్తరం చూసి నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. ఎందుకంటే నువ్వూ, అమ్మాయీ ఆ అభిప్రాయాన్ని మార్చుకున్నారేమో అని నే ననుకున్నాను. అమ్మాయిని ఏ [illegible]కివ్వాలన్న ఆలోచన [illegible] ఉంది. అందుకు నా భార్య [illegible] మాకైతే అభ్యంతరం [illegible]. కాని, అమ్మాయి ఒప్పుకోవడం లేదు. అమ్మాయి ఒప్పుకుంటే ఇంక మాకేం అభ్యంతరం? నీ సుఖం కోరడమే మా వంతు."

ఆయన ఉత్తరం చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

భాను ఒప్పుకోవడం లేదా?

మరునాడే మళ్ళీ అక్కడికి బయలు దేరాను.

"నువ్వు వస్తావని ఊహించాం!" అన్నారు భాను నాన్నగారు, ఆమె అన్నయ్య. భాను నన్ను చూసి నవ్వింది.

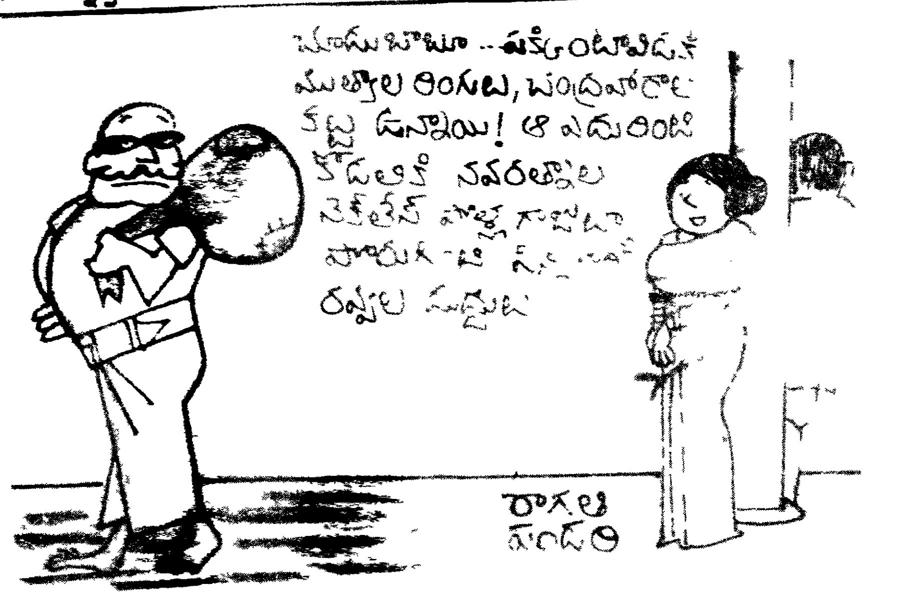

భోజనాలు చేస్తూండగా "అమ్మాయితో కావలసి ఉంటే పెర్సనల్‌గా మాట్లాడు" అన్నారు ఆయన.

"భానూ! నీతో మాట్లాడాలి!"

గదిలో ఇంకెవ్వరూ లేరు. ఆ అవకాశం వాళ్ళే కల్పించారుగావును.

"చెప్పు! ఏమిటి?"

"మన పెళ్ళి విషయం."

భాను చాలాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయింది.

"చెప్పు, భానూ! నీ కిష్టంలేదా?"

"నువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టమే. కాని ..."

"మరి ఏమిటి నీ అభ్యంతరం?"

ఒక క్షణం ఊరుకుని అన్నది:

"రాజా! నన్ను ఓ చెల్లెలిలా భావించరాదూ ఇంక మీదట!"

హతాశుడనైపోయాను.

ఒక్క నిమిషం తరవాత మాట్లాడగలిగాను కోపంతో.

"ఇదేం కథ అనుకున్నావా! సినిమా అనుకున్నావా!"

భాను మాట్లాడలేదు.

"భానూ, ప్లీజ్! నువ్వెందుకు ఇలా మారిపోయావు!"

"నేనా? ఏం లేదే!"

"నువ్వు మాటివ్వలేదూ?"

"అవును ఒకప్పుడు! ఇప్పుడు అలాటి దృష్టి లేదు!"

"ఎందుకు?"

భాను మాట్లాడలేదు.

"ఎందుకో చెప్పి తీరాలి. నాకు కారణం కావాలి, భానూ. కారణం తెలిస్తే నాకో సంతృప్తి ఉంటుంది. నేనేం తప్పు చేశాను, చెప్పు? కావాలంటే తిట్టు. అంతేకాని, జీవితాన్నే కాదని ఇంత పెద్ద శిక్ష వేస్తావా, భానూ!" నా గొంతు బొంగురుపోయింది.

భాను కళ్ళలో నీళ్ళు.

"ఎందుకో నాకే తెలియదు, రాజా! ఎందుకో అదంతా చిన్ననాటి ఆకర్షణ మాత్రమే అనిపిస్తోంది. అందులో ఏం లేదు. అంతకంటే నిన్ను భర్తగా ఊహించలేకుండా ఉన్నాను."

"అంతేనా, భానూ! కొన్నాళ్ళు ఆగితే ..."

"వద్దు, రాజా! నువ్వు పెళ్ళి చేసుకో. నా అంత చంచల మనస్కురాలితో నువ్వేం సుఖపడతావు?"

"నువ్వు ఇంత ఫికిల్ మైండెడ్ అనుకోలేదు. కాని, ఓ నెల రోజుల లోపల నీ మనస్సు మారితే తెలియజెయ్యి. నేను సిద్ధమే. కాని ఆ తరవాత...దేనికైనా ఓ లిమిట్ ఉంటుందిగా!" అన్నాను.

ఆ ఊరి నుంచి వచ్చేశాను బరువైన గుండెతో.

నెల ... రెండు నెలలు ... మూడు నెలలు ... నాలుగు ... భాను మీద కోరికల్ని త్రుంచుకుని ఆలోచనా విధానాన్ని మార్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఆడదంటే అసహ్యం, ఓ విధమైన నిర్లిప్తత. ఈ బంధాలు, కోరికలు — అంతా మోసం. ఇదంతా ఏమీ లేని ఒక విచ్చలవిడి జీవితం. ఎక్కడో తినడం, ఎప్పుడో రూముకి రావడం, ఆఫీసు, నిద్ర — మనస్సు రాయిలా తయారు కావడానికి నాకు నేనే శిక్షణ ఇచ్చుకున్నాను. నా లోని ఆర్ద్రత, సెంటిమెంట్సు 'డ్రై అవుట్' అయిపోవాలి. తప్పదు. ఈ ప్రేమ అనే నాటకంలో నా దొక ఓ ఫూల్, ఒక తెలివిలేని ఓ ఫూల్ పాత్ర. శరీరం, మనస్సు మనం ఎలా తయారుచేస్తే అలా తయారవుతాయి.

రెండేళ్ళు గడిచిపోయేటప్పటికి నాలో వెదికినా ఎక్కడా కనిపించని సెంటిమెంట్సు — ఆడదంటే నిర్లక్ష్యం, పెళ్ళంటే అసహ్యం. పెళ్ళాంకోసం ఏడిచే వాళ్ళు, పెళ్ళాని గారం పెట్టేవాళ్ళు, ప్రేమని తలుచుకుని కుమిలిపోయేవాళ్ళు — వీళ్ళందరూ సంఘ ద్రోహులు. ఈ మూర్ఖపు ఆలోచనలు, ఫూలిష్ సెంటిమెంట్సు, బంధాలులేని, విచ్చలవిడి జీవితం పండిన — ఓ కొత్త ప్రపంచం సృష్టించబడాలి. ఈ మనుషుల మీద నాకు సానుభూతి లేదు. ఎందుకు బ్రతకాలి? ఎవరికోసమో ఏడుస్తూ, ఎవరికోసమో సంపాదిస్తూ బ్రతక్కపోతేనేం!

ఒక రోజు ప్రొద్దున్న లేచేప్పటికి పక్క ఇంట్లో కొద్దిగా జనం మూగి ఉన్నారు. జాన్ వెళ్ళాడు, ఏమిటో చూసి వస్తానని.

సుగుణ తల్లి-ముసలితల్లి పోయిందట.

"పాపం! ఇంక అన్నా, వదినె తప్ప ఆమె కెవ్వరూ లేరు!" అన్నాడు జాన్.

జాన్ ఈ మాట నాతో ఎందుకు చెప్పాలో ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు. ఈ ప్రపంచంలో ఎందరో అభాగ్యులు, దిక్కులేనివాళ్ళు ఉన్నారు. జాలిపడాలంటే అలాంటివాళ్ళు ఎందరి కోసమో జాలిపడవచ్చు. కాని, ఒక ఆడపిల్ల ఒంటరిదైతే ఈ లోకం లేనిపోని సానుభూతి కురిపిస్తుంది. ఇదే మాట జాన్‌తో అన్నాను.

జాన్ నవ్వి, "నేనూ అలాంటి కోవకు చెందినవాడినని అనుకుంటావా, బ్రదర్! నాకు నిజంగానే బాధ అనిపించి అలా అన్నాను. పక్క ఇంట్లోనే ఉన్నాం. ఒకసారి వెళ్ళిరా. బాగుండదు!" అన్నాడు.

అయిష్టంగానే వెళ్ళి కొంతసేపు ఉండి వచ్చేశాను. మనస్సంతా వికలమైపోయింది. దుఃఖం మూర్తీభవించినట్లున్న సుగుణ, ఆ కళ్ళలో తెరలు తెరలుగా కనిపించిన ఆ కన్నీళ్ళు — కొన్ని రోజులు నా కళ్ళ ముందు కనిపించినట్లుండేది. ఈ బంధాలు శాశ్వతమా, అశాశ్వతమా అనేది తరతరాలుగా ఎంతో మందిని వేధించిన ప్రశ్న. మనిషి బ్రతుకు అశాశ్వతం. కాని, పెంచుకున్న అనుబంధాలు, తల్లీ బిడ్డా, భార్యా భర్తా — అవన్నీ కూడా మృత్యువుతో అంతమైపోతే ఇంక ఇంత తాపత్రయం ఎందుకు?

"అలా ఒకళ్ళకోసం బాధపడటంలో, ఒకళ్ళకోసం బ్రతకటంలో ఒక సంతృప్తి ఉంది, బ్రదర్! లేకపోతే ఈ మనస్సంటూ ఒకటి మనిషికి ఎందుకు డెవలప్ కావాలి?" అన్నాడు జాన్.

అయితే, ఇన్నాళ్ళ నా అభిప్రాయాలు, నా విచ్చలవిడి జీవితం, కొత్త ప్రపంచం— ఇవన్నీ ఆత్మవంచనేనా?

ఎప్పుడో చదివాను లారెన్స్ నవల ఒకటి. మనిషి ఒక 'మిస్టేక్ ఆఫ్ ది క్రియేషన్!' అంటాడాయన. ఆ అభిప్రాయం ఎంతవరకు సబబైనది? ఎప్పుడో చచ్చిపోయే మనిషికి ఈ బంధాలు ఎందుకు?

"అట్లా అయితే ఆత్మహత్య చేసుకోవచ్చుగా! ఎప్పుడో చచ్చిపోతావని తెలిసీ ఈ ఉద్యోగం చెయ్యడం దేనికి? అసలు బ్రతకడం దేనికి?" అన్నాడు జాన్.

ఇదమిత్థమని తెలియని ఈ మీమాంసకి అంతం లేదు.

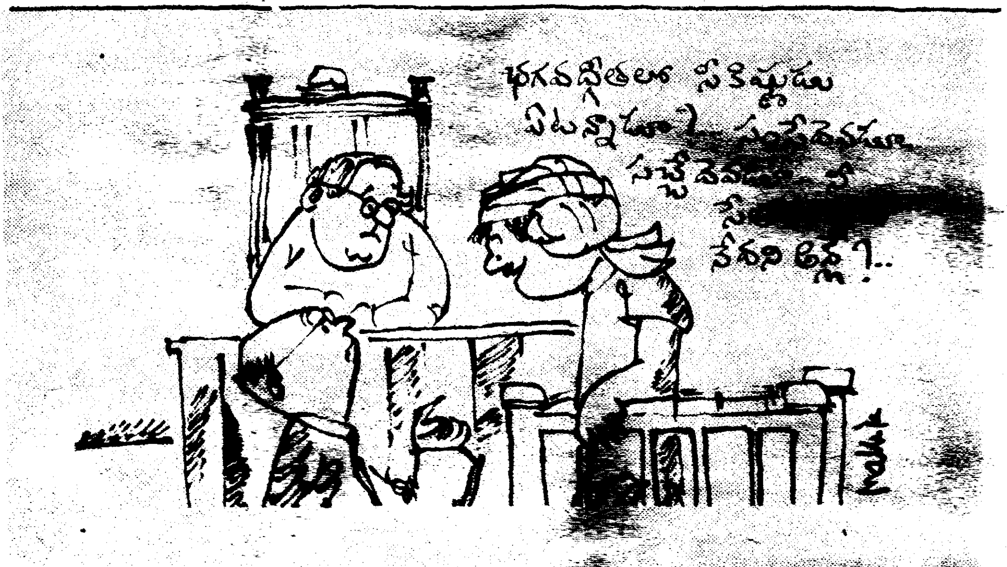

ఒక నెల రోజుల తరవాత జాన్ నాకొక కథ చూపించి చదవమన్నాడు. అది సుగుణ వ్రాసిన కథ. ఒక ఆడది మోసం చేసిందనుకుని జీవితాన్ని ఒంటరిగా గడిపి, నా కంటే అదృష్ట ప్రేమికుడు లేడనుకుని ఆత్మ వంచన చేసుకునేవాడు ఒక పెద్ద ఫూల్ అని వ్రాసింది అందులో. ప్రేమలో ఒకళ్ళని ఒకళ్ళు మోసం చెయ్యడం అంటూ లేదనీ, అదంతా మన ఆలోచనలలోని బలహీనత అని ఇంకా ఏవేవో వ్రాసింది. అయితే, నేనూ ఆత్మ వంచన చేసుకుని బ్రతుకుతున్నానా? సుగుణకి జీవితం ఏం తెలుసు? ఎన్ని అనుభవాల్ని రీసెర్చి చేసి ఇలా వ్రాసిందని? నా కెందుకో ఆలోచించిన కొద్దీ ఇది కేవలం ఊహాగానమేననీ, అంతకంటే విలువైనదేదీ ఈ కథలో లేదనీ అనిపించింది.

మరుసటి రోజు బస్సు స్టాపులో సుగుణ కనిపించింది. నా ఆలోచనని దాచుకోవడం నా కిష్టం లేదు.

"మీ కథ 'మౌనం' చదివాను!" అన్నాను ఉన్నట్లుండి.

సుగుణ తత్తరపాటుతో చూసింది నా వైపు.

"కళ అనేది డబ్బుకోసం లేక కేవలం కళకోసం మాత్రమే కాదు. ప్రజా జీవనానికి, మనుషుల ఆలోచనలోని చైతన్యానికి దగ్గరగా లేని సాహిత్యం ఉబుసుపోకకి పనికివస్తుంది. జీవితం ఊహాగానం కాదు" అన్నాను. నా గొంతులో కఠినత్వం నాకే ఆశ్చర్య మనిపించింది.

సుగుణ ఏం అనుకుందో, ఏ మనా అనుకుందో నాకు అనవసరం. బస్సు ఎక్కాను, ఆమె సమాధానంకోసం చూడకుండా.

నేను తప్పు చేశానా? ఇంకొంచెం మృదువుగా మాట్లాడవలసింది. కాని, నాకు తెలిసింది ఇలాగే మాట్లాడటం.

ఇంకో రెండు రోజుల తర్వాత రాత్రి ఎవరో తలుపు తడుతూంటే, నిద్ర లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాను. జాన్ సెకండ్ షో సినిమాకి వెళ్ళాడు. వాడు వచ్చి ఉంటా డనుకున్నాను. తలుపు తెరిచి చూస్తే ఎదురుగా సుగుణ. అదిరిపోయాను. టైమ్ చూస్తే పన్నెండున్నర అయింది రాత్రి.

"క్షమించాలి — ఇంటి వెనక వైపు ఏదో శబ్దం అవుతోంది. నాకు భయంగా ఉంది. అన్నయ్య, వదిన ఊళ్ళో లేరు. ప్రొద్దున్న వస్తారు. మీరు వచ్చి కొంచెం చూడాలి!" అన్న దామె.

"ఏ పిల్లో, ఎలకో అయి ఉంటుంది. అంత భయపడితే ఎలా?" అన్నాను కాస్త దురుసుగా.

సుగుణ కళ్ళలో భయం అలాగే కనిపించింది.

ఎవరైనా చూస్తే ఏమనుకుంటారు! ఇంకెవరూ దొరకనట్లు — వాళ్ళ ఇంటికి పక్కగా అనుకుని నే నున్న వాటా మాత్రమే ఉంది.

వెళ్ళి చూశాను. ఏమీ లేదు. అనవ రంగా భయపడింది. నేను వెనక్కి వస్తుంటే — "మీ నిద్ర పాడు చేశాను. అయామ్ సారీ!" అన్నది.

నేను వెనక్కి తిరిగి ఆమె వైపు చూశాను. నా వైపు బెదురుగా చూస్తున్నది. నాకు నవ్వు వచ్చింది. ప్రముఖ రచయిత్రి సుగుణ ఇంత పిరికా! అని పించింది.

"మొన్న నేను కొంచెం దురుసుగా మాట్లాడాను. మీరే నన్ను క్షమించాలి. నేను మాట్లాడే తత్త్వమే అంత" అన్నాను.

"అలా మాట్లాడే వాళ్ళంటే నాకు ఎంతో ఇష్టం!" అన్నది సుగుణ.

ఆశ్చర్యంగా చూశాను. ఆమె మరో వైపు తిరిగి, "గుడ్ నైట్!" అన్నది.

రూముకి వచ్చి పడుకున్నాను కానీ, ఎంతసేపటికీ నిద్ర పట్టలేదు.

ఆమె మాటలకి అర్థం? ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తూందా? అంటే నేను మళ్ళీ గోతిలో పడి ఫూల్ కావడానికి సిద్ధంగా ఉన్నానా! వీల్లేదు. ఈ మారు నా పాత్ర బఫూన్ పాత్ర ఎంతమాత్రమూ కాదు; కానివ్వను.

తెల్లవారిన తరవాత అడిగాను సుగుణని — "అలా అర్ధరాత్రి నేను తప్ప చుట్టుపక్కల ఎవ్వరూ లేరా? అలా ఎందు కొచ్చావు?" అని.

"మిమ్మల్ని చూడాలనిపించింది. నిద్ర రాలేదు. అందుకే అలా ధైర్యం చేశాను!" అన్నది, నా జుట్టు మెల్లగా పీకుతూ.

అందుకే అడది నాకు ఈ రోజుకీ అర్థం కాలేదు. ప్రమాదాన్ని ఎదిరించగల ధైర్యం ఒక వైపు, చిన్న తాకిడికి కూడా తట్టుకోలేని బేలతనం ఒక వైపు — స్త్రీకి ఎన్ని స్వరూపాలు?

జాన్ సుగుణ అన్నయ్యతో స్నేహం చేశాడు. అప్పుడూ అప్పుడూ వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళి కూర్చుంటున్నాడు. ఎందుకో ఇది సహించలేకుండా ఉన్నాను. అంటే, నాలో అసూయ బయలుదేరిం దన్న మాట. నా కెందుకు అసూయ? ఛీ! ఎవ రెట్లా పోతే నాకేం? నేను ఈ అన్ని భావాలకీ అతీతంగా ప్రవర్తించా. అంతే. మళ్ళా నాలుగైదుసార్లు చూశాను సుగుణని. నన్ను చూసినప్పుడు వంక రింపుగా చిరునవ్వు నవ్వేది. ఆమె అద్భుత సౌందర్యవతి. అందులో సందేహం లేదు. కాని, ఆ అందం, సౌకుమార్యం మోస పోయి నటిగిపోరాదు. జాన్‌ని మంద లించాను.

జాన్ నవ్వి, "వెయిట్ అండ్ సీ, బ్రదర్!" అన్నాడు.

ఒక రోజు నేను వెళుతుండగా సుగుణ అన్నయ్య నన్ను పిలిచాడు. లోపలికి వెళ్ళగానే, "కూర్చోండి" అన్నాడు.

"మీ పేరు?" అడిగాడు.

నేను లోలోపలే ఆశ్చర్యపోతూ చెప్పాను.

"మీ తలిదండ్రులు ..."

"ఎవ్వరూ లేరు. నాన్న చిన్నప్పుడే పోయారు. అమ్మ నేను ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి. చదువుతున్న రోజులలో పోయింది" అన్నాను.

"అయామ్ సారీ" అని ఒక క్షణం మౌనం వహించాడు ఆయన.

"ఇంకెవరూ లేరా?" అని అడిగాడు.

"ఒక మామయ్య ఉన్నారు, ఎక్కడో ఢిల్లీలో. అంతగా కాంటాక్ట్స్ లేవు" అన్నాను.

"మీ కులం?"

చెప్పాను, ఇవన్నీ ఎందుకు అడుగుతున్నారా అనుకుంటూ.

పిల్లలు ఫోటో — యమునాబాయ్ (నెల్లూరు)

ఇంతలో కాఫీ వచ్చింది లోపలినుంచి.

"ఈవిడ నా భార్య" అన్నాడు ఆయన, ఆమెను చూపించి.

లేచి నమస్కరించాను.

"కూర్చోండి! మీతో ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి" అన్నాడు ఆయన.

"దేన్నిగురించి చెప్పండి?"

"మీ పెళ్ళి గురించి."

నాకు ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు.

"మీరు ఒప్పుకుంటే సుగుణని మీ కిచ్చి ..."

బొమ్మలాగా కూర్చుండిపోయాను ఒక్క నిమిషం.

"మీ అభిప్రాయం చెప్పండి."

"క్షమించండి. నాకు పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న అభిప్రాయం లేదు."

ఆయన నవ్వి, "మీ గురించి జాన్ గారు చెప్పారు నాకు. అయినా, తొందర ఏముంది? ఆలోచించుకుని చెప్పండి" అన్నాడు.

"ఆలోచించవలసింది ఏముంది? నేను ఈ జీవితంలో పెళ్ళి చేసుకో దలుచుకో లేదు" అన్నాను లేచి నిలబడి.

నా గురించి జాన్ ఏం చెప్పాడు? అసలు సుగుణని నా కివ్వాలన్న అభిప్రాయం వాళ్ళ కెలా కలిగింది, నా ముందు వెనక ఏమీ తెలుసుకోకుండా?

"జాన్! నువ్వు చేసింది ఏమీ బాగా లేదు."

"కోపగించవద్దు, బ్రదర్! నాదేం లేదు. సుగుణకే అలాంటి అభిప్రాయం కలిగిందట. ఆ తరవాతే నీ గురించి చెప్పాను."

సుగుణకి అలాంటి అభిప్రాయమా! సుగుణ నన్ను కావాలనుకుందా? ఏం చూసి! భానుమతి ... అంతగా నమ్మించి, మాట ఇచ్చి కూడా నన్ను వద్దంది. అటువంటిది సుగుణ, అంతటి అందగత్తె, పైగా ఆర్టిస్ట్ — నాలో ఏం చూసింది? నేనేదో గొప్ప ఉద్యోగంలో ఉన్నాననుకొని పొరబడి ఉంటుంది. అది తనకు తానే కోరిందంటే అంతమ్మ, ఉద్యోగం తప్ప ఇంకే కారణాలు ఉంటాయి?

"బ్రదర్! నువ్వు నన్ను ఈ రోజు తిట్టినా ఫరవాలేదు. నేను ఏం చెప్పాలో అది చెప్పి తీరతాను" అన్నాడు జాన్.

"ఏమిట్రా?" అన్నాను చిరాకుగా.

"నా మాట విను. భానుమతి విషయంలో నువ్వే పొరబడ్డావేమో? అది నిజంగా చిన్నప్పటి ఆకర్షణతప్ప ఇంకేం కాదేమో? ఒకసారి ఆలోచించు."

"అది ఏదైనా ఇప్పుడు అనుకుని ఏం లాభం — గతం మరిచిపోవడం తప్ప?"

"అదే నేనూ అంటున్నాను. నువ్వు గతం ఎక్కడ మరిచిపోయావు — మరిచి పోయానని అనుకోవడం తప్పితే? నువ్వు నిజంగా గతం మరిచిపోతే సుగుణని ఒప్పుకో. ఆమెని చేసుకుంటే నువ్వు నిజంగా ఈ ప్రపంచంలో అందరికంటే అదృష్టవంతుడివి. భానుమతికేం? ఆమె హాయిగా పెళ్ళి చేసుకుని ఎప్పుడో అంతా మరిచిపోయి ఉంటుంది."

"జాన్!" అన్నాను.

"సారీ, బ్రదర్!"

చాలాసేపు మౌనంగా ఉన్నాను. వాడి కెందు కింత తాపత్రయం? అదే అడిగాను.

"స్నేహంరా! స్నేహం! నువ్వంటే నాకు ఇష్టం. నువ్వు సుఖపడాలి. జీవితాన్ని ఎడారిలాగా చేసుకోకూడదు. ఆలోచించు."

ఆలోచించాను. ఒక్క రోజు కాదు; నాలుగు రోజులు. రాత్రీ పగలూ ఎప్పుడూ ఇదే ఆలోచన — సుగుణ కళ్ళు, అద్భుత రూపం నా ... నా సమాధానం కోసం ... స్తున్నట్టు ఫీల్ అయ్యేవాడిని.

వారం రోజుల తరవాత సుగుణ అన్నయ్య నన్ను పిలిపించాడు.

"సుగుణ గారితో మాట్లాడటానికి అనుమతి ఇస్తారా?" అని అడిగాను.

"ఓ ఎస్! తప్పకుండా. నేనే చెపుదామనుకున్నాను."

సుగుణ ఎదురుగా వచ్చిన తరవాత ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు.

ఆమెకేసి చూశాను. ఆ ముఖంలోని భావాలు ఏమిటో నాకు అంతు పట్ట లేదు. ఆఖరికి ఎలాగో గొంతు పెకల్చుకుని, "మీకు ఇష్టమేనా?" అని అడిగాను.

సమాధానం లేదు. ఆమె కేసి చూశాను. కళ్ళు దించుకుని తల ఊపింది.

"చూడండి, నేను చేస్తున్నది చాలా చిన్న ఉద్యోగం. జీతం కూడా ఎక్కువ రాదు. నాకు ఎవ్వరూ లేరు. ఇవన్నీ మీకు తెలుసు కుంటారు" అన్నాను.

సుగుణ తల ఊపింది.

"నాకు ఆస్తి లేదు, అప్పు లేదు. పెద్ద ఉద్యోగం కాదు. ఎక్కువ జీతమూ రాదు. నేను మీకు పూర్తిగా అనర్హుడిని. మీరు బాగా ఆలోచించుకోండి. పశ్చాత్తాపం జీవితాన్ని నరకం చేస్తుంది."

సుగుణ మాట్లాడలేదు.

"నేను రేపు వస్తాను. బాగా ఆలోచించుకుని ఒక నిర్ణయం తీసుకోండి" అని వచ్చేశాను.

మర్నాడు ... రోజు వాళ్ళింటికి వెళ్ళలేదు. సుగుణ ఒప్పుద్యుకి ... తప్పించుకుని తిరిగాను.

సుగుణ తప్పకుండా మనస్సు మార్చుకుంటుంది. నా గురించి పూర్తిగా తెలియక అలా అనుకుని ఉంటుంది. ఇప్పుడు నన్ను చేసుకోవడానికి ఏమాత్రం ఒప్పుకోదు.

నా మనస్సులో ఏదో బాధగా ఉంది: ఏమి టది? నే నెందుకు బాధ పడాలి? ఎవరికోసం? ఛ! సుగుణ నన్ను తిరస్కరిస్తుందని బాధపడుతున్నానా? అంటే సుగుణ ఒప్పుకుంటే బాగుంటుందని ఎక్కడో నా మనస్సులో ఉందన్న మాట. ఇందులో నా తప్పు లేదు. నేను మళ్ళీ ఒక ఆడదాని చేతిలో పరాభవం కాబోతున్నాను. అంతే. సుగుణ ఒప్పుకోదు. తన నిర్ణయం చెప్పేసి ఉంటుంది ఈ పాటికి ఇంట్లో.

భానుమతి నా గురించి బాగా తెలిసి ఒప్పుకొని నమ్మించి వద్దు పొమ్మన్నది. సుగుణ నా గురించి తెలియక ఒప్పుకొని ఇప్పుడు తెలుసుకొని కాదంటున్నది అంతే తేడా. నేను మళ్ళీ ఒక ... బొమ్మనైపోయాను.

ఎందుకీ దిగులు? మనుష్యుల్ని తెలుసుకోవాలన్న ప్రయత్నం లాంటిది ఈ జీవితం. ... ఆఖరికి ఏమీ తెలియ ... ఎప్పుడో రాలిపోతామన్న సత్యం ...

ఇంకో పది రోజులు గడిచాయి ... ఆలోచనలు నన్ను ... న్నాయి. ఎక్కడికయినా ... వెళదామని అనుకుంటున్నాను ...

మరునాటి రోజు సుగుణ అన్నయ్య నన్ను పిలిచి, "కంగ్రాచ్యులేషన్స్!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఎందుకండీ?"

"మిమ్మల్ని తప్ప ఇంక ఎవర్నీ చేసుకోనని ఖండితంగా చెప్పేసింది సుగుణ."

ఆశ్చర్యంతో అలాగే నిలబడిపోయాను.

మనం అనుకున్నట్టు ఏదీ జరగదని మరొకసారి ఋజువైంది. బాగా చదివి పెద్ద ఉద్యోగం చెయ్యాలని కలలు కన్నాను ఒకప్పుడు. కాని, ఎవరి దయ తోనో పి. యు. సి.తో చాలీ చాలని ఉద్యోగంలో చేరాను. ... కావాలన్న కోరికతో, చాలీచాలని ... అలాగే నైట్ కాలేజీలో చదివాను. ఆ తరవాత జీతం పెరిగింది. భానుమతితో స్వర్గం లాంటి జీవితాన్నే ఊహించుకున్నాను, తీరికగా. ఇప్పుడు ఆలోచించ డానికే తీరిక లేనట్లుగా సుగుణతో పెళ్ళి జరిగిపోయింది. సుగుణ నాదైపోయింది.

"నువ్వు నా బతుకులోకి రాకపోతే నే నేమైపోయేవాడినో!" అంటాను ఇప్పటికీ, ఆమె ఒడిలో తల పెట్టుకుని.

"ఏమీ అయ్యేవారు కాదు. హాయిగా ఉండేవారు" అంటుంది, నా జుట్టు గట్టిగా పిడికిట్లో పెట్టుకుని.

"అమ్మ బాబోయ్! నాకు భయం వేస్తుంది" అంటాను కళ్ళు మూసుకుని.

"నువ్వో పిచ్చి రాజువి!" అంటుంది నా చెవిలో.

రైలు ఆగింది ఏదో స్టేషన్‌లో. అంతా హడావిడిగా పరుగెడుతున్నారు. టైమ్ చూసుకున్నాను. సాయంకాలం నాలుగున్నర. ఆలోచనలలో పడి ఈ లోకాన్నే మరిచిపోయాను.

ఒక్కసారి కాదు — ఇలా ఎన్ని వందల సార్లు ఆలోచించానో?

(తరువాయి 69 వ పేజీలో)

ఇంతకీ నే నెవరిని?

(48 వ పేజీ తరువాయి)

సుగుణ — సుగుణ — నా జీవితాన్ని, నా ఆలోచనల్ని, సుగుణ అన్న ఒక అనంతమైన అద్భుత రూపం కప్పేసి వ్యక్తిత్వం లేని మనిషిగా తయారుచేసింది. ఇంతకన్నా నగ్నసత్యం ఇంకేదీ ఉండదేమో!

"నిజం చెప్పవూ? నాలో ఏం చూసి ఒప్పుకున్నావు?" అని అడిగేవాడిని పెళ్ళయిన కొత్తల్లో.

"మీ కోపం చూసి, మీ జుట్టు చూసి, విధిలేక ఎవరో ఒక మగవాడిని చేసుకోక తప్పదు కనక." ఇలా రకరకాలుగా చెప్పేది.

పెళ్ళాం పుట్టింటికి వెళ్ళిందని గోల పెట్టే వాళ్ళని అసహ్యించుకునేవాడిని ఆ రోజులలో. కాని, సుగుణ నా ఆలోచనాక్రమాన్ని మరో దారి పట్టించింది.

భార్యలో మాతృత్వం, భాతృత్వం, స్నేహం...సర్వమూ ఉన్నాయని నిరూపించింది. స్త్రీ ప్రేమని అనంతంగా, అన్ని కోణాలలోంచి సర్వావస్థలలోనూ అనుభవించగలిగితే స్త్రీ శక్తి, వ్యక్తిత్వం ముందు మగవాడు ఎంత చిన్నవాడవుతాడో నాకు అవగాహన అయింది.

భానుమతిమీద ఇప్పుడు నాకు ఏ మాత్రం కోపం లేదు. ఆమె తనకి తగిన జీవితాన్ని ఎన్నుకుంది. ఆమె మోసం చేసిందని అనుకోవడం కేవలం నా బలహీనత మాత్రమే. ఆత్మస్థైర్యం అనేది మనలో మిగిలి ఉన్నంతకాలం ఒకళ్ళు మనల్ని మోసం చెయ్యడం అంటూ ఏముంది?

రైలు కదిలింది. సిగరెట్టు వెలిగించి కిటికీలోంచి చూస్తూ కూర్చున్నాను ఇలాగే ఆలోచిస్తూ.

మా పెళ్ళయి అయిదో సంవత్సరం నడుస్తోంది. [illegible], నాకూ మధ్య బలమైన [illegible], ప్రేమ, స్నేహం మాత్రమే [illegible]ప్పుడు. అయిదు సంవత్సరాలుగా [illegible] ఉండటం వల్ల ఈ చిన్న ఎడబాటు [illegible] కలిగిస్తోంది. దాన్నే [illegible] అంటారు కాబోలు.

సిగరెట్టు [illegible] గాలికి చెల్లాచెదురు[illegible] మీద కోపగిస్తుందని [illegible]గా పరుగెడుతున్నాయి.

నా [illegible] దుప్పటి వేసుకుని పడుకున్నాను. [illegible]గా బెర్తులు ఖాళీగా ఉన్నాయి. [illegible]వాడలో ఎవరైనా రిజర్వ్ [illegible].

[illegible] పట్టేసింది. మెలకువ వచ్చేసరికి [illegible]డయింది. బహుశా

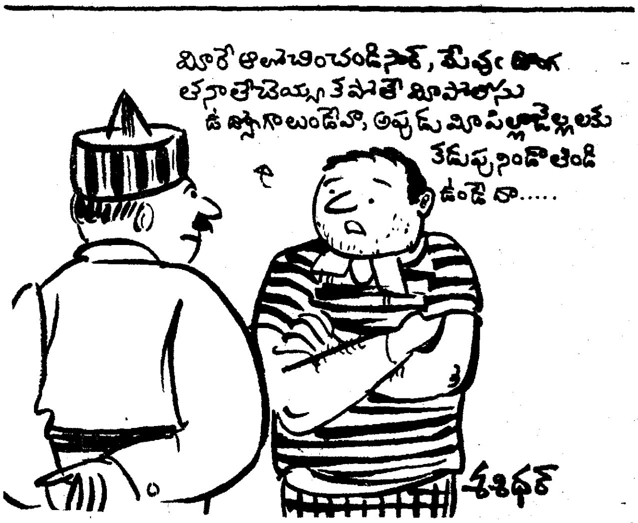

రాజమండ్రి దాటిపోయి ఉంటుంది. సిగరెట్టు వెలిగించి కిటికీలోంచి చూశాను. బాగా చీకటిగా ఉంది. ఎదురుగా బెర్తులో ఎవరో పడుకుని ఉన్నారు — పై బెర్తులో ఒకతను. క్రింద బెర్తులో ఇద్దరు పిల్లలతో ఒక యువతి. నేను లేచి కూర్చున్నాను. చిన్నపిల్లాడు ఏడుస్తుంటే ఆమె లేచి ఓదారుస్తున్నది. అప్పుడు చూశాను ఆమె ముఖం బాగా. నా మెదడు మొద్దుబారినట్లనిపించింది ఒక్క క్షణం. ఆమె ... ఆమె ... సందేహం లేదు. ఆమె భానుమతి. ఆమె నన్నుచూసి హతాశురాలైపోయింది.

"భానుమతీ!" అన్నాను అప్రయత్నంగా.

"రాజా!" ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నది నన్ను.

"అరే! ఎన్నాళ్ళకి? ఎక్కడిదాకా? ఎక్కడుంటున్నావు?" అని అడిగింది.

చెప్పాను.

"మేము విజయవాడలో ఉన్నాం. ఇప్పుడు విజయనగరం వేశారు. మా వారు స్టేట్ బాంకులో మానేజరు" అన్నది.

భానుమతికేసి పరీక్షగా చూశాను. కొంచెం లావైంది. బొద్దుగా అప్పటికంటే బాగుంది. కాని, సుగుణ అందం ముందు ...

"ఏమండీ! లేవండి" అని తట్టి పిలుస్తోంది అతన్ని.

"నిద్రపోనిద్దూ! ఎందుకు డిస్టర్బ్ చెయ్యడం?"

"అదేమిటి — నిన్ను పరిచయం చెయ్యద్దూ!"

అతను లేచి కూర్చున్నాడు. పరిచయం చేసింది భానుమతి.

"మా అన్నయ్యకి బెస్ట్ ఫ్రెండు. నేను చెప్పేదాన్నిగా?" అన్నది.

ఆయన నాతో కొంచెంసేపు మాట్లాడాడు సరదాగా—ఆఫీసు విషయాలు, ఈ ట్రాన్స్‌ఫర్ల గొడవ గురించి.

అతను చాలా ఎత్తుగా, అందంగా ఉన్నాడు.

భానుమతి జీవితంలో గెలిచింది. తను అనుకున్నది సాధించింది. పెద్ద ఆఫీసరు, క్వార్టర్సు, అంతస్తు. కాని సుగుణ? ఆమెకి నే నేమి ఇచ్చాను, పాపం!

"మీరు అట్లా మాట్లాడితే నే నూరుకోను" అంటుంది సుగుణ.

"ఏం చేస్తావేం!"

"తన్నుతాను!" అనేది, చూపుడు వేలితో బెదిరిస్తూ.

"ఏదీ!" అని దగ్గరగా లాక్కుంటే నవ్వి, "ఇంతకంటే ఎక్కువ సంతోషాన్ని, హాయిని నేను భరించలేను" అనేది.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?" అన్నది భానుమతి.

"ఏమీ లేదు. [illegible] ఇన్నేళ్ళ తరవాత మనం రైల్లో కలుసుకోవడం తమాషాగా లేదూ?"

"అవును. కథల్లోనూ, సినిమాల్లోనూ జరిగినట్లుంది" అన్నది భానుమతి.

ప్రముఖ రచయిత్రి సుగుణ నా భార్య అని చెపితే వాళ్ళు ఎలా ఫీల్ అవుతారో? ఒకసారి సుగుణతో వాదించాను.

"ఈ ప్రేమించుకున్న వాళ్ళు ఎప్పుడో రైళ్ళలో కలుసుకోవడం కథలలో తప్పితే నిజ జీవితంలో ఎప్పుడూ జరగదు."

"ఎందుకు జరగకూడదు? సడన్‌గా స్నేహితులు, పరిచయస్థులు మనకి ప్రయాణాలలో, రైల్వే స్టేషన్లలో, సినిమాహాళ్ళలో కనిపించడంలా? అలాగే ఇది జరగొచ్చు" అన్నది సుగుణ.

"అసంభవం" అన్నాను.

"మీ దో మొండి వాదన, బాబూ! సరే, అలాగే. మీరే కరెక్టు."

"అట్లా అయితే, ఆ కథలో ఆ సంఘటన మార్చు."

"అలాగే, స్వామీ! మీరు నా కథల జోలికి రాకండి. మీ రెలాగూ పూర్తిగా ఏదీ చదవరు. ఏదో ఒకటి పట్టుకుని నన్నేడిపించడంమాత్రం తెలుసు!" అనేది సుగుణ కోపంగా.

సుగుణ అలా కోపగించుకుని, ఉడుక్కుంటే నా కిష్టం. అప్పుడప్పుడు కావాలని తిట్టడం, ఆమె కోపగించుకుంటే నవ్వడం చేసేవాడిని. ఒకసారి ఎప్పుడో సుగుణకి చాలా కోపం వచ్చింది, నేను ఇలాగే మొండిగా వాదిస్తుంటే. కోపం పట్టలేక "యూ ఫూల్!" అని తిట్టింది. నేను నవ్వి మరి వాదించలేదు.

ఆ రాత్రి సుగుణ కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది, నన్ను అలా తిట్టినందుకు.

ఆమెని దగ్గరగా తీసుకుని అన్నాను: "పిచ్చి సుగుణ్! నువ్వు అన్నది కరక్టే కదా? నేను మొండిగా వాదిస్తే తిట్టావు. నేను నిన్ను తిట్టినప్పుడల్లా ఇలాగే బాధపడతావా!"

"మీరు తిట్టడం, నేను మిమ్మల్ని తిట్టడం ఒక్కటేనా?"

"ఎందుకు కాదు? నిన్ను తిట్టే అధికారం, హక్కు నీ మీద నాకేం ఉన్నాయో, అవన్నీ నీకూ నా మీద ఉన్నాయిగా?" అన్నాను.

సుగుణ మాట్లాడలేకపోతే — "ఇదేనా స్త్రీ స్వాతంత్ర్యం, హక్కులు అని రాస్తావు మరి?" అన్నాను.

"మంచి మొగుడిని పట్టుకుని తిడితేనో లేక పేరు పెట్టి పిలిచేస్తేనో, నేను వంట చెయ్యను నువ్వే చెయ్యి అంటేనో వచ్చేస్తుందా స్త్రీస్వాతంత్ర్యం! ఇష్టంలేని మొగుడితో కలిసి బ్రతికితే అది ఆత్మవంచన అవుతుంది. బయటపడి బ్రతకలేకపోవడం లేదా బ్రతకడానికి భయపడటం అస్వాతంత్ర్యం. కాని, ఇష్టమైన కాపరంలో ఆడది బానిసత్వం చేసినా, అది అస్వాతంత్ర్యం కాదు. ఈ స్వేచ్ఛ, వ్యక్తిత్వం అనేవి మన మొరేల్‌కి సంబంధించిన విషయాలు" అన్నది సుగుణ.

"అయితే, సుగుణ్, నా మీద నీకు అయిష్టం ఎప్పుడైనా ఏర్పడితే అది ఆత్మవంచన అనుకుని వెళ్ళిపోతావా?"

"ఛ, పిచ్చిరాజా! దీన్నే మొరేల్ లేకపోవడం అంటారు."

"అదుగో, మళ్ళా తిడుతున్నావు! పేరు పెట్టి పిలుస్తున్నావు!"

"అదీ ... మనిద్దరమే... రాత్రిళ్ళు."

వాళ్ళిద్దరూ గట్టిగా నవ్వుతున్నారు. ఉలిక్కిపడ్డాను.

"ఏమిటి అంత దీర్ఘాలోచన! ఇంటి మీద దిగులా?" అని భానుమతి గట్టిగా నవ్వుతూ అంది.

సిగరెట్టు వెలిగించి, ఆయనకి ఆఫర్ చేశాను.

"నో, థాంక్స్! అలవాటు లేదు" అన్నా డతను.

"ఆయన కిట్లాంటి అలవాట్లు అసలు లేవు!" అన్నది భానుమతి.

ఆమె కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాను. ఆమె తప్పు మాట అన్నట్లుగా చూపు దించుకుంది.

"ఎంతమంది పిల్లలు?" అని అడిగాడు భానుమతి భర్త.

పిల్లలు! అవును! పెళ్ళయిన ఒక సంవత్సరానికి సుగుణకి అబార్షన్ అయింది.

"చాలా వీక్‌నెస్‌వల్ల ఆమె గర్భం ధరించలేకపోయింది" అన్నాడు డాక్టర్.

"ఇంకో రెండు మూడేళ్ళు మీరు పిల్లల గురించి అనుకోకూడదు" అన్నా డాయన.

అందుకే ఇంకా పిల్లలు లేరు. ఇప్పుడు కాకపోతే మరొకప్పుడు. కాని, సుగుణ కేమైనా అయితే, నా జీవితం ...

"సుగుణ్! మనకి పిల్లలు వద్దు! అంతగా అయితే ఏ అనాథ శరణాలయం లోనో తెచ్చుకుని పెంచుకుందాం. అంతే కాని, నీకేమైనా అయితే..."

"ఛ! ఇప్పు డేముందని?"

వాళ్ళిద్దరూ మళ్ళీ నవ్వుతున్నారు, గట్టిగా ఏదో చెప్పుకొని.

"ఏమిటి, రాజా, ఆ పరధ్యానం? ఆయన అడిగింది వినిపించలేదా!"

"అయామ్ సారీ!" అన్నాను.

"పిల్ల లెంతమంది?" అని అడిగింది భానుమతి.

"లేరు!" అన్నాను. ఎంత వద్దను కున్నా గొంతులో ఏదో దిగులు.

నా కసలు పెళ్ళే కాలేదని తెలిసితే భానుమతి రియాక్షన్ ఎలా ఉంటుందో? అవును. తనకోసం భగ్న ప్రేమితో ఇలాగే ఉండిపోయినట్లు నటించాలి. సరదాగా తమాషకోసం అలా చెప్పి రేపు రైలు దిగిపోయేప్పుడు నిజం చెబుతాను. ప్రఖ్యాత రచయిత్రి సుగుణ నా భార్య అని రైలు దిగే ముందు చెపుతాను. కాస్సేపు భానుమతిని ఆడించాలి అను కున్నాను.

"అలాగా?" అన్నది భానుమతి.

నేను విషాదంగా నవ్వాను.

"నేను పెళ్ళి చేసుకోలేదు, భానుమతీ!" అన్నాను.

ఆమె ఉలిక్కిపడింది. ఆమె ముఖం పాలిపోయింది. నా వైపు పది క్షణాలు అలాగే చూసి, చూపు తిప్పుకొని కిటికీ లోంచి బయట చీకటిలోకి చూస్తూంది. భానుమతి భర్త ఇదేమీ గమనించకుండా— "అదేమిటి? త్వరగా చేసుకోండి, మాస్టారూ! మమ్మల్ని పిలవండి" అన్నాడు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వి, "ఈ జన్మలో అది జరగదు లెండి!" అన్నాను.

భానుమతి చీకటిలోకి చూస్తున్నది. ఆమె కళ్ళు తడిగా ఉన్నాయి, కంట్లో ఏదో పడినట్లు గుబుక్కున కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ, "అబ్బ! కంట్లో ఏదో పడింది!" అన్నది.

"కిటికీలో [redacted] అలా బయటికి పెట్టద్దు!" [redacted] అతను.

[redacted] చూసం కనిపించింది [redacted]. నేను [redacted] నవ్వుతూంది.

"నేను పడుకుంటాను. అయామ్ టైర్డ్ ఎ లాట్!" అని భానుమతి భర్త గుడ్ నైట్ చెప్పి బెర్త్ ఎక్కాడు.

"నేనూ పడుకుంటాను" అని నేను పడుకున్నాను.

భానుమతి అలాగే కూర్చున్నది, పిల్ల వాడిని ఒడిలో వేసుకుని.

ఒక అయిదు నిమిషాల తరవాత — "రాజా!" అని పిలిచింది.

"ఊఁ!"

"రాజా!"

"ఏం, భానూ!"

"నువ్వు పెళ్ళి ఎందుకు చేసుకోలేదు ఇంకా?" అడిగింది.

"ఊరికేనే! పడుకో! నాకు నిద్ర వస్తోంది" అని ఇంకో వైపు తిరిగి పడుకున్నాను, నవ్వు ఆపుకోవడానికి.

ప్రొద్దున్న అయిదు గంటలకి లేచి కూర్చున్నాను.

భానుమతి కూర్చుని నిద్రపోతున్నది.

విశాఖపట్నం వచ్చేసింది. భానుమతి వాళ్ళు విజయనగరం వెళతా మన్నారు.

సూట్‌కేసూ గట్రా దింపుకుని, "వెళ్ళొస్తా, భానూ!" అని చెప్పాను.

భానుమతి భర్తకి కూడా వెళ్ళొస్తానని చెప్పి భానువైపు చూశాను. ఆ కళ్ళలో ఏదో అంతులేని దిగులు, అలుపు కనిపించాయి నాకు.

సుగుణతో ఒకసారి తీరిగ్గా విజయ నగరం వెళతాను. భానుమతి ఇంట్లో ఒక రోజు గడుపుతాను. అప్పుడే నిజం తెలుస్తుంది ఆమెకి. ఇప్పు డెందుకు చెప్పాలి? అనుకుంటూ స్టేషన్ ప్లాట్ ఫారమ్ మీద నడుస్తున్నాను.

"రాజా!" అని వినపడింది గట్టిగా.

భానుమతి వెనకాల పరుగెత్తినట్లుగా గబగబా వస్తోంది.

నేను నిలబడ్డాను. భాను వచ్చి నా ముందు నిలబడింది. నా వైపు సూటిగా చూసింది.

ఆమె చూపులలో అంతులేని వాడి, కోపంగా కనిపించే సానుభూతి — ఆమె కళ్ళలోకి చూడలేక ఎటో చూశాను.

"రాజా! నే నో పెద్ద ఆదర్శ ప్రేమికుడినని అనుకుంటున్నావు కదూ? అందుకే పెళ్ళి చేసుకోలేదు ఇంకా. నేను నిన్ను మోసం చేశాను కదూ?"

"అది కాదు, భానూ!"

ఉన్నట్లుండి భానుమతి గట్టిగా అరిచింది: "రాజా! నీ అంత మూర్ఖుడు ఎక్కడా ఉండడు. యూ ఆర్ ఎ వెరీ బిగ్ ఫూల్!"

కళ్ళు తుడుచుకుని కంపార్ట్‌మెంటు వైపు పరుగెత్తింది భానుమతి.

రైలు కదిలింది.

నేను నిశ్చేష్టుడినై నిలబడిపోయాను. ✱

ముచ్చటగా మూడు సీరియల్స్

మిస్టర్ సంపత్ ఎం.ఏ
మాదిరెడ్డి సులోచన రచన

ప్రేమమంగళా
ఎ. శ్యామలారాణి రచన

సత్యం శివం సుందరం
ఆరెకపూడి (కోడూరి) కౌసల్యాదేవి రచన

విశిష్టమైన, వైవిధ్యమున్న కథలకూ, ప్రత్యేకత గలిగిన మినీకథలకూ
అర్థమున్న కవితలకూ, కార్టూన్లు సినీ ఛాయాచిత్రాల విజ్ఞానవినోదానికి
ప్రత్యేకంగా నిర్వహించబడే ఇతర శీర్షికలకూ నిలయమై
తెలుగు పాఠకుల ఎన్నికలో ఉన్నతస్థానం పొందుతున్న

జ్యోతి
సచిత్ర మాసపత్రిక